

Sunflower

-Miért kell hozzámennem olyan emberhez, akit nem is ismerek?! - háborodott fel újra Helia a héten és a mai napon már sokadjára.

-Már annyiszor elmagyaráztuk neked! A herceghez méssz hozzá. Nem csak egy sima..

-De igen! A herceg is csak egy sima ember! - szakította félbe hevesen.

-Csend. Most már úgyszincs választásod - azzal meghúzta a ruha fűzőjét, Helia pedig felnyögött. Alig kapott levegőt ebben a bugyuta ruhában. Szép volt, talán hozzáillő. Nem volt hat alsószoknyája, csak egy lenge ruha, akár egy pongyola, könnyű selyemből. A herceg küldte. De ez a fűző, amihez az anyja ragaszkodott, borzasztó volt. Aranyszőke haját feltűzték fehér virágokkal díszített csatokkal. Felemelte tekintetét végre a földről, hogy megnézhesse magát a tükörben. Sárga szemei végigjárták a ruhát tetőtől-talpig.

-Vajon tetszeni fogok neki? - gondolt egyből erre és ez feldühítette. - Kit érdekel, hogy tetszeni fog-e! - bosszankodott. - Ha megbánja, ha nem, már ez a frigy bonthatatlan, a ceremónia mindjárt kezdődik.

A fátylát, az alig áttetsző selymet, aminek a tapintása ugyanolyan volt, mint a ruhájáé, már a virágok mellé tűzték. Éppen átlátott rajta, az ajtót legalábbis közvetlenül az orra előtt mindenképpen észrevette. A zenekar megszólalt. Természetfelettien. Nem ilyet szoktak játszani az esküvőkön. Nos, talán az úri kedvnek - gondolta - így tetszik, megmutatják, mennyivel előrébb járnak a normál embereknel. A szülei már tudták. A születése pillanatában ezt ajándékozták neki. Mindenki más is tudta. Egyedül Helia nem sejtett semmit.

Kinyíltak a hatalmas ajtók, amik olyan vastagok voltak, hogy nem engedték be a meleget. Ebben a pillanatban pont felfelé nézett, és meglátta a Nap sugarait, ami szinte már a fejük felett járt. A forró fény arra kényszerítette, hogy becsukja a szemét, és a zöld lángok így már fájdalom nélkül hatoltak a szemhéja alá. "Dél körül járhat." A születésnapja is ma van. A tizennyolcadik.

Lassan.. Nagyon lassan elindult a herceg felé. Legalábbis oda, ahol gondolta, hogy ő lesz. A szemei be voltak hunyva közben, még élvezte a Napot, majd fellépett az emelvényre, pontban délben. Nem volt itt pap, sem férfiú, aki megcsókolhatná. A Nap sugarai egyenesen őt vették célba. Az összes egyszerre, arany fénnel beborítva őt s mindenkit a kis udvaron. Sárgára festette sötétszőke haját, a virágokat benne, selyemruháját, a fátyol pedig úgy tűnt, mintha nem is lenne ott, csak a csillogása látszódnak néhol. Nem vette észre. Ő csak élvezte a Napot, behunyt szemekkel. Apró lélegzeteket vett, egyre kisebbeket. Érezte, ahogy a fátyol végleg lehull arca elől, a fűző szorítása pedig megszűnt már. Egyre jobban felmelegedett a teste, ami örökké csak fázott és fázott, és mindig a Napra vágyott. Most értette meg, ki a herceg, és miért mondta az anyja azt az utóbbi időben, hogy majd a házasság felmelegíti. A bőre ragyogott, mint a napsugár. Sárgává vált. A haja kibomlott, a ruhája leesett. Felnyitotta a szemét, a sárga szemét, és látta, hogy mindenki, aki látni akarta mindezt, már megperzselődött. Égnek álló hajjal ülnek a székekben és rádermednek. A szülei az első sorban ültek behunyt szemmel és mosolyogtak. Feléjük nyúlt, de karjai helyén már csak fénycsóvák voltak. Teste megnyúlt, majd egy pillanat múlva elszőkött. Fel az égbe. És visszakísérte a herceghez az összes többi, öreg lélek is, akik valamikor szintén ilyen forrósággal törtek fel, holmi emberi életükből.

Odafent, a Nap előtt, újra emberi alakot vett fel, de a teste nem hús és vér volt. Csak sárga lángok, a tüzes lelkek megnyilvánulása. Ő gyönyörű volt. Talán a legszebb teremtés, akit valaha láthatott szem, az egész világon. Férfi alakja volt. Az út végén lebegett, ahová jutni akart. Végigkísérte nyolc szolgál,

négy az egyik oldalon hajlongott, négy a másikon. A kilencedik előtte sétált. Egy gyönyörű kislány, fekete szemekkel. A szeme fehérje is fekete volt. Majd amikor odaért, a férfi közelebb hajolt hozzá, mintha meg akarná csókolni. De helyette a következő pillanatban már a Nap része volt. Beleolvadt a testébe.